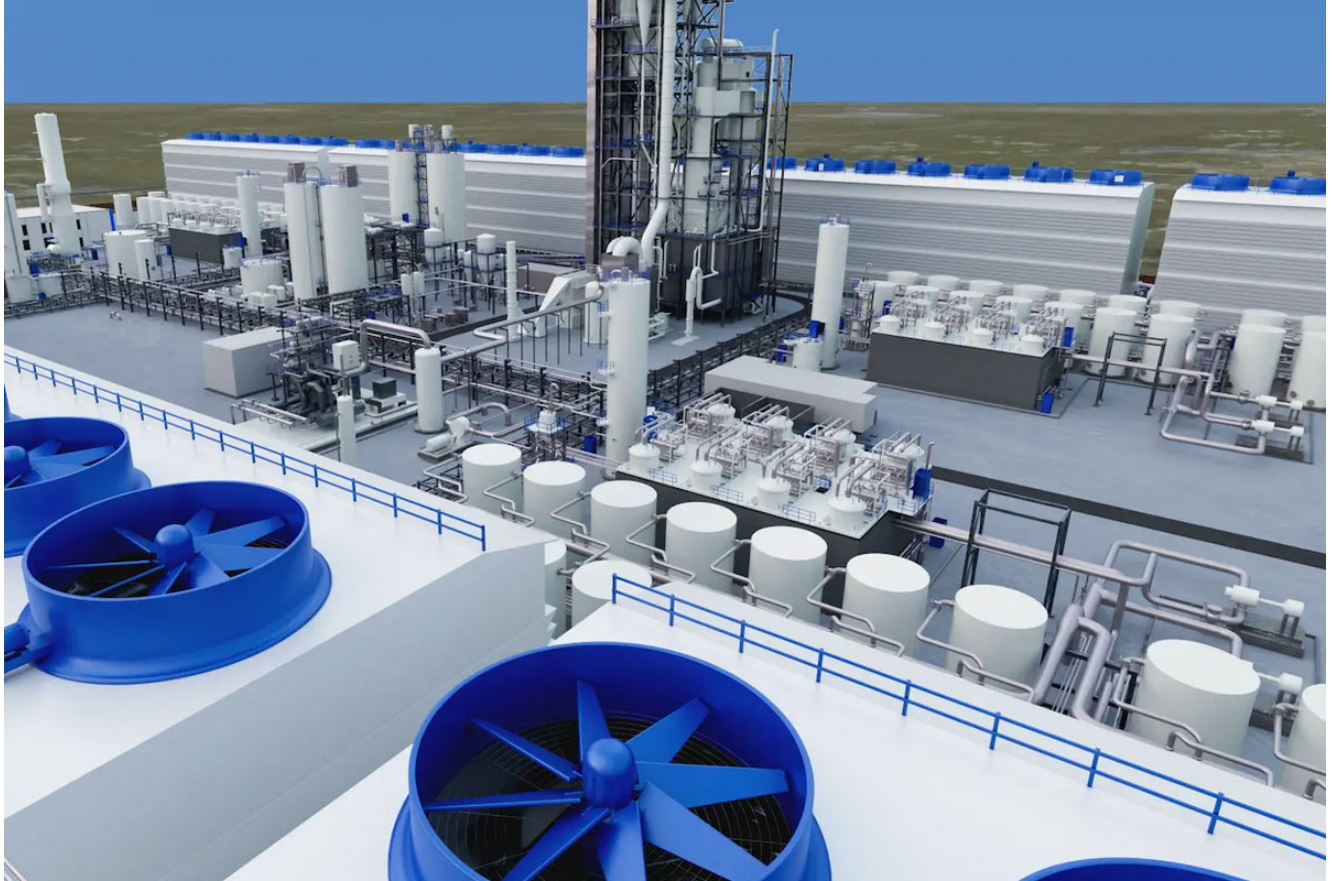


Blackrock investeert \$550 miljoen in 'CO2-snuiver'

27 mei 2024



De handel in CO2 krijgt handen en voeten nu Blackrock \$550 miljoen investeert in “de grootste CO2-opzuiger van de wereld”. De enorme installatie, die op diverse plekken in de wereld moet worden gebouwd, neemt CO2 uit de lucht op om deze ‘veilig’ in de grond te stoppen. Het wordt dé geldmachine voor investeerders en banken die bedrijven via een ‘aflaat’ hun CO2 in de grond willen laten stoppen.

Foto: CO2-snuiver 1pointfive

De geldverslindende jacht op CO2

De wereld maakt zich op voor een totaal nieuwe handel: de 'verwerking' van CO2 en de handel in CO2-rechten. CO2 wordt het nieuwe goud. Hele bedrijfstakken staan klaar om een deel van de vele duizenden miljarden euro's die in deze business zal omgaan binnen te halen. Niet alleen de talloze adviesbureaus die bedrijven helpen 'groen te doen', de marketeers die van elke grijs bedrijf een groene engel maken, maar binnenkort ook bedrijven die daadwerkelijk de CO2 van een bedrijf kunnen doen 'verdwijnen'. En dat mag wat kosten.

Zo'n bedrijf is [1pointfive](#), verwijzend naar de 1,5 graad die de aarde zou opwarmen als we niet wat van de 0,04% van de in de atmosfeer aanwezige CO2 zouden afvangen. De enorme installaties moeten het CO2-gehalte in de atmosfeer terugbrengen. Minder nog dan de huidige 0,04%.

De techniek heet 'Direct Air Capture' (DAC). Momenteel zijn 18 van zulke installaties operationeel. Gezamenlijk vangen zij amper 0,01 miljoen ton CO2 af. Terwijl de mondiale uitstoot op zo'n 40-60 Gigaton wordt geschat. Deze installatie, waar Blackrock dus in investeert, moet jaarlijks een slordige 500.000 ton opnemen en verwerken. Dat is 0,000125% van de 40.000.000.000 ton die de wereld momenteel uitstoot. En landen in Afrika, maar zeker ook China en India, zijn niet van plan om hun welvaart aan de CO2-doelen ondergeschikt te maken. Het kan dus zijn dat de mondiale uitstoot nog generaties gaat stijgen. Of dat erg is, blijft wetenschappelijk omstreden.

Vooralsnog is er sprake een lichte daling, ook in China.

"De emissies van China bleven in 2022 relatief stabiel en daalden met 23 Mt of 0,2%. Groeiende emissies door verbranding werden gecompenseerd door dalingen door industriële processen. Een zwakkere economische groei, een afnemende bouwactiviteit en strenge Covid-19-maatregelen leidden tot een vermindering van de emissies van de industrie en het transport. De groei van de emissies in de energiesector vertraagde in vergelijking met het gemiddelde van de afgelopen tien jaar, maar bedroeg nog steeds 2,6%", [stelt het IEA](#), het International Energy Agency.

We hebben hier dus te maken met een afgenomen industriële activiteit door de verstorende Covid-maatregelen, het verstoren van de energiemarkt door de aanslag op Nordstream en de oorlog in Oekraïne. Dat mag geen winst genoemd

worden, maar een voorbode van een afnemende welvaart voor de komende generaties.

Land- en glastuinbouw hebben CO2 nodig

De poging om CO2 uit de lucht te zuigen is opmerkelijk. Voor de groei van planten en groenten is het een noodzakelijke voedingsstof.

“Als het gaat om kooldioxide en landbouw binnenshuis, weten we dat CO2 een essentieel onderdeel is. CO2 maakt zelfs deel uit van het proces waarmee planten hun eigen voedsel maken. Tijdens deze fotosynthese gebruiken planten kooldioxide, samen met water en voedingsstoffen om glucose en zuurstof te produceren. De glucose die door de fotosynthese wordt geproduceerd, wordt door de plant gebruikt als energiebron voor groei en ontwikkeling”, schrijft het online [magazine CO2-Meter](#).

Ook de Nederlandse glastuinbouw heeft CO2 nodig. Op [haar website](#) schrijft zij: *“Voor de groei van planten is CO2 een onontbeerlijke grondstof. De CO2 uit de lucht wordt in de kassen omgezet in groenten, bloemen en potplanten. Het overgrote deel van de CO2 die gedoseerd wordt in kassen komt van de verbranding van aardgas in ketels en WKK's. In een klimaatneutrale glastuinbouw zonder aardgas moet deze CO2 uit andere bronnen komen, naar schatting ruim 2,5 Mton.”*

CO2 opvang wordt moderne aflaat

Het fenomeen 'aflaat' was een manier van de katholieke kerk om tijdelijke straffen voor zonden af te kopen. Het ging hierbij om zonden die in de biecht waren beleden. Met aflaten kon de tijd in het vagevuur – waar men na de dood kwam – verkort worden.

Voorwaarde was dat er angst was voor de gevolgen van het niet afkopen van de begane zonden. Wie zijn zonden niet afkocht, met een aflaat, kon het slecht treffen in het hiernamaals.

“Een aflaat werd theologisch gezien niet beschouwd als toestemming om zonden te begaan en evenmin was een aflaat een vergiffenis voor toekomstige zonden. Een aflaat ging over zonden die al in de biecht beleden en vergeven waren, maar nog bestraft moesten worden”, schrijft [Historiek](#). *“Vanaf de twaalfde of dertiende*

eeuw begonnen zich misstanden voor te doen rond aflaten. Zo waren er aflaatverkopers die onbeperkt aflaten verkochten, aanvankelijk op kleine schaal. Bedoeld om geld in te zamelen voor projecten.”

Met de huidige CO₂-handel is het niet anders. Met een 24/7 propagandacampagne, sturen op voorwaarden voor financiering van bedrijven en zelfs het beïnvloeden van directiebenoemingen dwingen partijen als Blackrock het juiste ‘groene’ gedrag bij bedrijven af. Wie niet meedoet, krijgt minder gunstige financieringsvoorwaarden of helemaal geen financiering. Het was topman Larry Fink die zich ooit liet ontvallen, dat hij bedrijven kon dwingen om zijn beleid te volgen. Het zijn krachten waar regeringen en bedrijven niet meer tegenop kunnen.

Wie CO₂ produceert zal moeten boeten. Dat kan op twee manieren. Een bedrijf koopt de CO₂-rechten van een stoppend bedrijf, [zoals Schiphol met stoppende boeren deed](#). Het is het verplaatsen van CO₂-uitstoot. Nogmaals, als CO₂ al een probleem zou zijn. Tussen vraag en aanbod zitten bemiddelaars, zoals makelaars of banken. Zoals in de Middeleeuwen met de aflaatverkopers. Deze handel in CO₂ zal hen miljarden opleveren, een oneindige bron van inkomsten, want CO₂ zal hoe dan ook nog vele generaties geproduceerd worden.

Een tweede mogelijkheid is om de CO₂ letterlijk elders af te laten vangen. En dat mag wat kosten. Een bedrijf dat ‘groen’ wil lijken zal er iets voor over moeten hebben. Dat Blackrock ruim een half miljard in een CO₂-zuiger pompt verradt dat zij forse winsten ruikt. Want dit bedrijf is niet van de ideële doelen.

Ook een bedrijf als [Google](#) heeft zich gemeld en lijkt nu zelfs een gezaghebbende bron voor database gegevens over CO₂ te worden. Via Google kunnen bedrijven hun CO₂-footprint berekenen. Het geeft aan dat de macht ook over dit nieuwe thema weer bij de grote Amerikaanse concerns komt te liggen en hiermee miljarden winsten zullen boeken zonder dat hard te maken is dat het ook maar iets verandert aan het klimaat.

Steeds [meer websites](#) zien het digitale licht die kunnen uitrekenen wat het verbruik van een bepaalde hoeveelheid elektriciteit betekent voor de CO₂-footprint. Door dit te koppelen aan de tarieven van overname van CO₂-rechten of aan het laten opzuigen van CO₂ ontstaat mondiaal een markt waarvan de waarde geschat wordt op €3.000 - 4.000 miljard. Maar sommigen vermoeden een

veelvoud hiervan omdat aan CO2-uitstoot nooit een einde zal komen.

De belofte van het bedrijf 1pointfive houdt ook in dat zij naast het in de grond pompen van CO2, een deel zal gebruiken om cement en plastics te produceren. Ook willen zij diesel met een laag CO2-gehalte leveren. Omdat, zo stelt de website, er sectoren zullen zijn die niet met wind- en zonne-energie kunnen functioneren zoals de zware industrie en de luchtvaart. Daarmee worden ze dus een nieuwe SHELL die gewoon brandstoffen gaat produceren. Brandstoffen die wereldwijd nog voor tientallen generaties in de grond zit. Ook de huidige oliemaatschappijen moeten toch in staat zijn om de 'schadelijke' stoffen, als CO2 dat is, uit verbranding van brandstof te minimaliseren. Het is een voorbeeld van *greenwashing* van het produceren van gewone brandstoffen.

De burger betaalt

Was Covid al een van de grootste kapitaaloverdrachten (roof) van het publieke domein naar de grote spelers in de privatesector, deze CO2-handel zal weer duizenden miljarden uit de zakken kloppen van de burgers. Immers bedrijven zullen de kosten van CO2-rechten of CO2-afvangings doorberekenen in de producten. Op het moment dat de consument het niet meer kan betalen, zullen bedrijven in hoog tempo omvallen. Het vermoeden is dat sommigen deze deindustrialisatie, die toch al gaande is, juist een wenselijke uitkomst vinden.

Waar toekomstige generaties van moeten leven, hun woning betalen, hun leven kunnen inrichten, is voor de klimaatalarmisten en hun achterliggende investeerders minder van belang.

Het is windhandel, een langdurige en zeer lucratieve.